

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

379
24.11.2006

Biro permanent al Senatului
Bp. 562 15.12.2006

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege privind modalitatea de semnare a documentelor oficiale*, inițiată de 8 parlamentari din Grupurile parlamentare ale PRM (Bp. 562/2006).

I. Principalele reglementări

Prin această inițiativă legislativă se instituie obligația – pentru persoanele care ocupă funcții de demnitate politică, alese sau numite – să semneze olograf toate documentele pe care apare „numele și prenumele lor”.

Totodată, se interzice oricărei persoane fizice „să aplice pe documentele oficiale ștampila cu semnătura persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică”.

Potrivit *Expunerii de motive*, adoptarea unui asemenea act normativ este necesară, deoarece s-a constatat că ordonanțele de urgență, ordonanțele

de Guvern, proiectele de lege și punctele de vedere ale Guvernului referitoare la propunerile legislative, de la începutul anului 2005 și până în prezent, nu sunt semnate olograf de către primul-ministru și că în locul semnăturii olografe se aplică o ștampilă sau o parafă.

II. Propuneri și observații

1. Referitor la *semnarea olografă a proiectelor de acte normative de către Primul-ministru*, precizăm următoarele:

Actele normative care reglementează semnarea instrumentelor de motivare a actelor normative, precum și a actelor normative adoptate de Guvern, sunt *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată și Hotărârea Guvernului nr. 50/2005 pentru aprobarea Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de acte normative spre adoptare, republicată*.

În cadrul acestor acte normative nu se prevede obligativitatea semnăturii olografe a actului normativ adoptat de Guvern, de către Primul-ministru. Prin urmare, apreciem că nu sunt încălcate prevederile legale care reglementează acest domeniu, nefiind afectată procedura ce urmează aprobării actelor normative de către Guvern.

De asemenea, nu poate fi reținută critica potrivit căreia Primul-ministru nu cunoaște conținutul actelor normative pe care s-a aplicat, după cum susțin inițiatorii, ștampila cu semnătura acestuia. Precizăm că toate actele normative adoptate de Guvern sunt prezentate și analizate în ședința de Guvern, astfel încât Primul-ministru are cunoștință de conținutul acestor proiecte de acte normative. Mai mult decât atât, proiectelor de acte normative li se pot aduce modificări de fond ca urmare a discutării lor în ședința Guvernului.

Totuși, dacă se dorește reglementarea expresă a obligativității semnăturii olografe, apreciem că se impune modificarea prevederilor celor două acte normative amintite, având în vedere că în legislație sunt acte normative care în cuprinsul, lor au reglementată obligativitatea semnării olografe (cu titlu de exemplu, art. 73 alin. (3) din *Legea administrației publice locale nr. 215/2001 prevede: „Cererea va cuprinde motivele ce au stat la baza acesteia, numele și prenumele, data și locul nașterii, seria și*

numărul buletinului sau ale cărții de identitate și semnătura olografă ale cetățenilor care au solicitat organizarea referendumului”).

Apreciem că motivarea exprimată anterior este valabilă și în ceea ce privește celelalte persoane care ocupă o funcție de demnitate publică, alese sau numite.

2. Referitor la **art. 1 alin. (1)**, facem precizarea că formularea textului de lege este echivocă, lăsând să se înțeleagă faptul că *„persoanele care dețin funcții de demnitate publică, alese sau numite, sunt obligate să semneze olograf toate documentele pe care apare numele și prenumele lor”* obligând astfel persoanele în cauză să semneze olograf și acele documente în care se face numai o referire la numele lor.

3. Prin instituirea regulii potrivit căreia semnătura olografă a persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică angajează răspunderea subordonaților, dispozițiile alin. (2) al art. 1 din inițiativa legislativă vin în contradicție cu prevederile art. 10 din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: *„răspunderea penală este personală și ea privește pe fiecare membru al Guvernului, în parte, pentru faptele comise în exercitarea funcției sale”*.

4. Dispozițiile **art. 2 alin. (2)** lasă nereglementate situațiile în care persoana în cauză în cauză nu poate, datorită unei imposibilități obiective (concediu medical, deplasări în interes de serviciu în afara localității sau a țării, ect.) să semneze olograf respectivul document.

5. În ceea ce privește textul **alin. (3) al art. 2** potrivit căruia: *„Se interzice persoanelor care ocupă funcții de demnitate publică, alese sau numite, să-și dea acordul sau să împuternicească una sau mai multe persoane care să semneze olograf documentele oficiale în locul lor falsificându-le sau imitându-le semnătura”* precizăm următoarele:

În situația în care o persoană care ocupă o funcție publică delegă o altă persoană să se ocupe de un anumit domeniu, delegarea cuprinde în mod automat și posibilitatea acelei persoane de a semna olograf anumite documente oficiale din domeniul respectiv, iar persoana delegată va semna cu propria semnătură pentru acea persoană și nu va falsifica sau imita semnătura persoanei care a delegat-o, astfel că propunerea inițiatorilor nu poate fi susținută.

De asemenea, nu se poate interzice posibilitatea ca persoana care ocupă o funcție de demnitate publică să poată să-și delege atribuțiile unei alte persoane care, în principiu, este persoana care ocupă o funcție imediat inferioară.

6. Referitor la **art. 4**, precizăm că în cazul în care o persoană semnează un înscris oficial prin falsificarea sau imitarea semnăturii unei persoane care ocupă o funcție de demnitate publică, competentă să semneze actul respectiv, devin aplicabile și dispozițiile cuprinse în art. 288 din Codul penal, care incriminează fapta de falsificare a unui înscris oficial. Elementul material al acestei infracțiuni constă în acțiunea de falsificare, în mod material, a unui înscris oficial, iar acțiunea de falsificare poate îmbrăca fie forma contrafacerii scrierii ori a subscrierii, fie forma alterării în orice mod.

În literatura de specialitate se apreciază că fapta de contrafacere poate afecta și semnătura unei persoane, astfel că o modalitate faptică de a săvârși această infracțiune o constituie și contrafacerea semnăturii, faptă ce constă în executarea semnăturii unei persoane reale sau fictive prin reproducerea semnăturii originale (prin copiere, imitare) sau prin semnătura fictivă. Se admite că există contrafacere a semnăturii chiar și atunci când făptuitorul semnează un act cu propriul nume, pentru a se face să se creadă că actul a fost semnat de o altă persoană care purta același nume.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Călin POPESCU - TĂRICEANU

Domnului senator **Nicolae VĂCĂROIU**

Președintele Senatului